

Hij verwijderde zich zonder enig gedruisch te maken door het mulle, dikke zand, maakte een kleinen omweg en naderde toen van voren de beide stoelen.

Jans had hem 't eerst in het oog en trok haar zuster aan den mantel.

„Dáar is hij! daar is hij?” fluisterde zij haastig.

„Wie toch?”

„Die mijnheer, die medelijden met mij en bewondering voor jou had.”

Rosa-Marie had juist een rood wollen doekje om haar hoofd geslagen, de tallooze krulletjes sprongen van onder de franjes er uit, het was alleen om hen wat tot orde te brengen, dat zij heur haar bedekte. De harde, roode kleur gaf een warm tintje aan haar matte kleur, iets wat aan den gloed van een agaatroos deed denken.

Frank kon zijn oogen niet van haar afhouden, vooral toen hij zag hoe onder de verrassing der herkenning haar blik begon te stralen en een lach, als het ware zonnelicht uit haar geheele figuur deed opgaan.

„Hoe kon ik haar niet mooi vinden? Zij is prachtig! Één kleur, één leven. Alles vibreert in haar. Zij staat op, alsof een onzichtbare veer haar in beweging brengt.”

Beleefd nam hij zijn hoed af, ook voor „de kleine Draak”, zooals hij in gedachten Jansje noemde; zij groette hem met een grijns, die zeer vriendelijk moest heeten en hij vroeg hoe het de dames aan zee beviel.

Het zonnetje verdween als bij tooverslag van Rose-Marie's gelaat en zij zag onrustig naar haar zusje, die zich haastte te antwoorden.

„O ellendig! We hebben 't zoo slecht getroffen!”

En Frank moest een heel verhaal hooren, van een benauwde bedstee en een kamertje, waarin geen plaats was voor een stoel en dat vlak naast den stal lag, waarin de geit en de kippen zoo'n spektakel maakten, dat zij reeds om vijf uur wakker werd en 't brood was altijd oudbakken; van „pain de luxes broodjes” wisten zij niet; zij hield niet van die harde korsten, die kon zij niet bijten, want zij had zooveel slechte kiezen en de koffie was niets als „suikerij” en het middageten was nog treuriger, niets dan eten door mekaar, bah! en spek of taai vleesch. Nooit eens visch, waar zij dol op was, alleen de reuk, die had men gratis.

Frank luisterde niet naar haar woordenstroom in plat amsterdamsch geuit, maar toch wist hij alles wat zij verhaalde, want de weerklank van haar woorden vond hij telkens terug in het onophoudelijke wisselende spel van Rose-Marie's physionomie.

Nu eens lachte zij even guitig, dan weer kwam er een trek van diepen weemoed, die onmiddelijk overging in een heel boos gezichtje, dat weer vervangen werd door een wereld van medelijden, zekere hulpeloosheid en wanhopend vragen naar „Kan ik er iets aan doen?”

„Uw logies schijnt veel te wenschen over te laten,” zeide Frank, toen Jans even ophield om adem te scheppen, „maar hoe zijn de menschen?”

„O de menschen zijn zoo goed,” antwoordde Rose-Marie snel. „Zij